

Конституційному Суду України
зр. Созонюка Віталія Артемовича

Конституційне звернення
на підставі норм прямої дії статтей
8, 40 Конституції України щодо забезпечен-
ня виконавця остаточних рішень Консти-
туційного Суду України від 25 грудня 1997 р. і
від 15-11/2002 від 09.07.2002 відновленням
державними органами

Дисеретом законних матеріальних і
судових цінностей в правах.

Громадяни мають право на відпочинок
(ст. 45 норми прямої дії Конституції України).

Важливою соціальною правом є право
на соціальний захист (ст. 46 норми прямої дії
Конституції України).

Відновлено до примисів ст. 21 норми пря-
мої дії Конституції України «усі люди є
вільні і рівні у своїй гідності та правах,
права і свободи кожного є невідчужуваними
та некоруваними».

Конституційні права і свободи гарантуються
і не можуть бути обмежені (норми прямої дії
ст. 22 Конституції України).

Відновлено до примисів норми прямої дії
ст. 19 Конституції України правова норма
в Україні зручується на законній підставі
яких ніхто не може бути примусений пожити,

що це передатко законодавством.

Дри цьому органи державної влади та місцевого самоврядування їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України,

Віповідно до практики ст. 8 Конституції України, що має найвищу юридичну силу, органи Конституції є керівними органами дії. Законом України повинні відповідати Конституції України.

На судіні законодавчої інституції і чиняв-шеї орган виконавчої влади Кабінет Міністрів України з. 2 ст. 116 Конституції України. покладено обов'язок вживати заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина.

Зміст статей 1 і 2 ст. 71 КЗП НЕ Е ідентичним (однаковим).

з. 1 ст. 71 КЗП здійснює (реалізує) право працівників (ст. 45 корам прямої дії ст. 45 Конституції України) на відповідном в межах вимо-вих критеріїв ст. 26 Закону № 1058.

Зміст з. 2 ст. 71 КЗП вказує на те, що він стосується НЕ всіх, а тільки категорії "окре-мих працівників", а тому є спеціальною нормою (підставою), якою держава ухвалює новітні заходи (реалізацію) «окремими працівниками» конституційного права на відповідном за загальним правилом закріпле-ним з. 1 ст. 71 КЗП.

Працівник не має права самовільно вима-гати і а саме держ. відповідальності. Проте Верхов-ного Суду України, роз'яснює, що самовільне виконання відповідного права належить на відповідном працівника за всіма правилами (ст. 24 Тютоскова «Про практичну розв'язку торго-вих спорів»),

3
Дійшлими словами вище на березі, внаслідок
кату, що є суб'єкти законодавчої ініціативи
КМУ і його структури під розуміння центральним
органу у сфері праці і пенсійного фонду з. 2 ст. 71
КЗпП через унеможливлення здійснення (реалі-
зації) права на відпочинок за загальним пра-
вником закріпленим з. 1 ст. 71 КЗпП укорячується
працю « окремих працівників » у вихідні дні, ст. 19
Закону № 1058 від 2005 з відраховування внесків до
державного пенсійного фонду, а про конституцій-
ний обов'язок по односторонньому укорячуванню
права категорії « окремих працівників » на
відпочинок у відповідності до принципів стат-
тей 8, 21, 22, 24, 45, 46 Конституції України і
права на частку в пенсійному фонді « випаково
забуди »?

Таким одетавини підтверджує сам факт наяв-
ності постанови Верховного Суду України
з вище наведенням п. 24, що в ній існує,
як доказом відсутності в державі односторо-
но законодавчого акту, що укорячує право
(ст. 45 корми правої ст. 45 Конституції України)
категорії « окремих працівників » в особі за в-
киня на відпочинок за загальним правом в
мечесх відповідних критерії ст. 26 Закону № 1058 і
право (ст. 46 Конституції України) на частку
в пенсійному фонді.

Конституція України безпосередньо не за-
фіксувала принципи пріоритету і прямої дії
міжнародного права. Невважаючи, що
міжнародні договори є частиною національного
законодавства і їхній ніяк не оверман-
ня згодом на їх обов'язковість від ВР України.
Умовами міжнародних договорів, які супере-
дають основному Закону України, можуть бути
ніяк виключення відповідних зміна до Конституції
України (ст. 9).

Конституційний Суд України остаточно
Рішенням від 25 грудня 1997р. Устаковив!

Частинка першої статті 55 Конституції України
відповідає зобов'язанням України, які виникли
зокрема, у зв'язку з ратифікацією Україною
ліцензійного пакту про франшизи і політичні
права, Конвенції про захист прав і основних сво-
бод людини, що згідно зі статтею 9 Конституції
України є частиною національного законодавства України.

Відповідно до пунктів 1, 2 ст. 4 Закону № 101/97,
якщо ліцензійна угода Україною, згода
на обов'язковість якого надана Верховною Радою
України, встановлено і інші норми, ніякі, що
передбачені законодавством України, то застосовується норма ліцензійної угоди.

Ст. 1 Протоколу 12 до Конвенції зазначає:

1. Зобов'язання будь-якого передбаченого зако-
ном права задефініюється без дискримінації
за будь-якою ознакою статті, а саме, кольору
шкіри, мови, релігії, політичних та інших пере-
конань, національного чи соціального поход-
ження, каліцтвості до національного меншини,
майнового стану, шлюбного або іншої ознакою.
2. Ніхто не може бути дискримінований будь-
яким органом державної влади за будь-якою ознакою.

Іншими словами вище наведеною остаточною
Рішенням Конституційний Суд України імплемен-
тував принцип пріоритету і прямої дії ліцен-
зійного права на території України, зокре-
ма п.п. 1 і 2 ст. 1 Протоколу 12 до Конвенції, який
обумовлена моя вище зазначена заява від
12 травня 2003р. про призначення пенсії і
якщо Конституційне звернення, а від того
відповідає до принципу пріоритету і прямої
дії норми ліцензійного права вище наведеної
п.п. 1, 2 ст. 1 Протоколу 12 до Конвенції

Не підлягають зворотньому реєструванню 5
статтями 26, 44, 47, 48 Закону № 1058
реєстрацією в лінійній базі ЗІ. 27. 2019р. за № 295/
25672, за рішеннями судів загальної
юрисдикції, які мають повноваження до
конституційних звернень та адресу Конститу-
ційного Суду України, оскільки за в. 5
Рішення Конституційного Суду України є
обов'язковим до виконання на території Украї-
ни, остаточною і не може бути оскарженою.

Доречно зауважити, що на виконання пункти-
в корми прямої дії ст. 1 Протоколу № 2 до
Конвенції в судових рішеннях судів загаль-
ної юрисдикції про законодавчі акти по
забезпеченню згідно з (реалізація) катего-
рією «окремих правдивих» в особі заявника
передбаченого ст. 1 ст. 71 КЗпП права на віднесен-
ням в межах встановлених критеріїв ст. 26 Закону
№ 1058 і права на захисту в певному процесі
не здійснюється?

Даний пункт, вказує на те, що суди загальної
юрисдикції не виконують і приймають остаточного
Рішення Конституційного Суду України № 17-п/1
1200 від 14.12.2000 в якому зазначено:

Положення п. 2 ст. 70 Закону України «Про Консти-
туційний Суд України» щодо порядку виконання
рішень виконань Конституційного Суду України
передбачає розгляд за право Конституційного Суду
України у разі необхідності визначити у своєму
Рішенні, встановити порядок і строки його виконання
та покласти обов'язок на відповідні державні органи
забезпечити це виконання. При цьому керуюче-
мо від того, як визначено в Рішенні, встановити
Конституційного Суду України порядку його
виконання, відповідні державні органи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повно-
важень та у сфері компетенції Конституційного.

6

В даному випадку статтями 21, 22, 24, 45, 46 Конституції України.

В ході цього месроможіт наступних порушень:

1. Не розглянуто лінеорупольтими, несеїшим пра-
гом України, голівним укривіквим несеїшого
франзу у Вокакебкід одп, укривіквим несеїшого
франзу м. Луцька конституційне звернення від
02.07.2015р. - 1 прим. 5 арк.
2. Не розглянуто укривіквим несеїшого франзу
м. Луцька конституційне звернення від 18.07.2015р.
- 1 прим. 5 арк.

24 липня 2016р.

Зайкереєвана особа зазначена

Б.А. Сорокин